

8. Умберто Еко – видатний філософ, поет, діяч

Назарій Джиджора, Артем Курас

Національний університет харчових технологій, Київ, Україна

Вступ. Важко сказати, хто такий Умберто Еко насамперед - славетний письменник, видатний філософ, учений-семіотик, публіцист, який пише на актуальні теми, чи ретельний дослідник явищ масової культури. Усі ці іпостасі органічно поєднуються в ньому, підживлюючи одне одного і творячи гармонійне ціле.

Матеріали та методи. У дослідженні були використані загальнонаукові та спеціальні методи. Інформаційною базою дослідження виступають праці в основному зарубіжних вчених, публікації періодичних видань тощо.

Результати обговорення. Умберто Еко народився 5 січня 1932 року у невеликому містечку Алессандрія, що у П'ємонті. Еко часто згадує своє п'ємонтійське походження як джерело свого унікального темпераменту: «Деякі риси залишаються основою мого світогляду: скептицизм і відрив до риторики. Ніколи не перебільшувати, ніколи не виголошувати пишномовних фраз».

Його батько, Джуліо Еко, бухгалтер і ветеран трьох війн, походив з сім'ї, де було тринадцятеро дітей. Еко полюбляє розповідати, що дідусь його був знайдою і своє прізвище «Еко» - акронім від *ex caelis oblatus*, тобто «даний небесами» - одержав завдяки «винахідливості муніципального службовця». З любов'ю згадує Умберто також свою бабусю і твердить, що своє уподобання до абсурдного він великою мірою запозичив від неї.

Оскільки батько вважав, що він має стати юристом, після закінчення класичного ліцею Умберто вступив до Туринського університету. Однак як це бувало з багатьма великими письменниками, він покинув юридичні студії і проти волі батька зайнявся середньовічною філософією та літературою. Свою дипломну роботу, захищену 1954 року, він присвятив Фомі Аквінському. Отже, інтерес молодого науковця до проблематики середньовіччя окреслився з самого початку його кар'єри. Хоч згодом його наукові інтереси дуже розширилися, він знов і знов повертається до цієї теми. Ця доба, сповнена потужної культурної енергії, прихованої під жорсткими стереотипними культурними кодами, для Еко набула вартості метафори не менш складної сучасної реальності, яку він завжди вважав найважливішим об'єктом досліджень. А питання інтерпретації тексту, поставлене святим Томою, [4] привело Еко до семіотики, теорії знаків та інтерпретації, яка стала центром його зацікавлень. Його науковим керівником був відомий італійський філософ Луїджі Парейзон, який значною мірою вплинув на уявлення Еко про інтерпретацію та естетику.

Як науковець є найвідомішим спеціалістом нашого часу з історії середньовічної Європи. Є також філософом, хоча цим менш відомий. Написав понад два десятки наукових праць. Літературну діяльність почав 1980 року написанням філософсько-детективного роману «Ім'я рози». Цей роман досі залишається найпопулярнішим його твором.

Висновки. Енциклопедичні знання Еко вражають. Складається враження, що він намагається охопити весь інтелектуальний набуток європейської цивілізації і зрозуміти культурологічні процеси, які відбувалися і відбуваються у Європі. Умберто Еко є наче сучасним втіленням ідеалу італійського Відродження — «універсальної людини» (*homo universale*)